

کِتَابِ زَکْرِيَا نَبِي

پیشگفتار

کِتَابِ زَکْرِيَا نَبِي ره مُوشه که دَ دُو بَخَشِ تَقْسِيمِ کُنِي: بَخَشِ اوّل دَ باره رویا ها و توره گُفتونِ زَکْرِيَا قَدِ مَلَايَکَه‌ها اَسْتَه که کَلوترِ مَرْبُوطِ دُوباره آباد کدونِ خانِه خُدا مُوشه. بَخَشِ دوّمِ پيشگویی‌ها دَ باره مَسِيحِ و آخِرِ زمانِ اَسْتَه که مَرْبُوطِ آيندهِ اِسْرَائِيلِ، پادشاهِ آينده، جنگ-و-جَدَلِ، قضاوتِ و پيروزی مُوشه.

مَوْضوع‌های مُهِمِ امزی کِتَابِ اِنْبِيَا اَسْتَه:

طبقه-بندی مَوْضوع‌ها

دَعْوَتِ دَ تَوْبَه (۱:۱)

رویای اوّل: اَسپسوارا (۷:۱)

رویای دوّم: شاخ‌ها و آینگرها (۱۸:۱)

رویای سوّم: یگ مرد قد ریسپون اندازه‌گیری (۱:۲)

رویای چارم: د باره یهوشع پیشوای بزرگ (۱:۳)

رویای پنجم: چراغدان و دُو درخت زیتون (۱:۴)

رویای ششم: طوماری که پرواز مونه (۱:۵)

رویای هفتم: خاتو د منه منک (۵:۵)

رویای هشتم: چار گاډی جنگی (۱:۶)

تاج یهوشع (۹:۶)

خداوند از روزه ظاهری بیزار آسته (۱:۷)

وعده برکت بلده اورشلیم (۱:۸)

قضاوت د بِلِه دُشمنایِ اسرائیل (۱:۹)

پادشاهِ آیندِه صهیون (۹:۹)

ظهورِ خداوند (۱۴:۹)

خداوند یهودا و افرایم ره برکت میدیه (۱:۱۰)

دو رقم چوپو (۴:۱۱)

نابودی دُشمنای اورشلیم (۱:۱۲)

ماتم بلده کسی که نیزه خورده (۱۰:۱۲)

پاکی از گناه (۱:۱۳)

چوپو و گوسپندو (۷:۱۳)

پادشاهی خداوند د اورشلیم (۱:۱۴)

دَعْوَتِ دَ تَوْبَةِ

۱) دَ مَاہِ هَشْتَمِ سَالِ دَوِّمِ پَادشاهی داریوش، کلامِ خُداوندِ دَ زَکریا نَبیِ باچہ بِرِکیا، نوسہ عِدّو نازلِ شُدہ کُفَت: ۲) ”خُداوندِ دَ بِلہ بابہ کَلونای شُمو غَدَر قار بُوَد. ۳) امزی خاطر دَ مَرْدَمِ بُوگی کہ خُداوندِ لشکرها اینی رقم مُوگیه، ’پس سُون ازمہ بیید.‘ و خُداوندِ لشکرها مُوگیه، ’ما ام پس سُون از شُمو مییم.‘ ای ره خُداوندِ لشکرها مُوگیه.

۴) ’رقمِ بابہ کَلونای خُو نَبَشید کہ انبیای سابقِ دَزوا اِعلان کدہ کُفَت، ”خُداوندِ لشکرها اینی رقمِ مُوگیه، ’از راهای بَد و اعمالِ شَریرانہ خُو پس تاو بُخورید.‘ ”لیکن اونا گوش نَدَد و از آید مه نَشُد، ’ای ره خُداوندِ مُوگیه. ۵) ’بابہ کَلونای شُمو کُجا آستہ؟ امچنان انبیا، آیا اونا تا اَبَد زِنده مَندہ؟ ۶) لیکن کلام و احکامِ ازمہ کہ دَ خِدمتگاری خُو انبیا امر کُدم، آیا بابہ کَلونای شُمو ره گِرِفَتار نَکد؟ اوخته اونا توبہ کد و کُفَت، ”خُداوندِ لشکرها قد ازمو مُطابقِ راهای و اعمالِ مو رفتار کد، امو رقم کہ او قَصَد کُدد کہ قد ازمو رفتار کُنہ. “ “ “

رویای اوّل: آسپسوارا

⑦ دَ روزِ بیست و چارُم ماهِ یازدَهَم، یعنی دَ ماهِ شِباط، دَ سالِ دوّم حکمرانی داریوش، کلامِ خُداوند دَ زکریا نَبی باچِه بِرکیا، نوسِه عِدو نازلِ شُد که زکریا اینی رقمِ نقلِ مونه: ⑧ ”دَ وختِ شاو دیدُم که یگِ مَرَد دَ بلِه یگِ آسپِ سُرَخ سوارِ بُوَد. اُو دَ مینکلِ دِرختایِ مورتِ دَ مَنِه دَرّه ایسته بُوَد و دَ پُشتِ ازو سوارایِ دِیگِه قَدِ آسپِهایِ سُرَخ، زَرَد و سفیدِ قرارِ دَشت. ⑨ اوخته ما گُفتم، ’آی بادارِ مه، آمیا چی آسته؟‘ ملایکِه که قَدِ مه گپِ میزد، دَ ز مه گُفت، ’ما دَ ز تُو نِشو میدیُم که آمیا چی آسته.’

⑩ پس اُمُو مَرَد که دَ مینکلِ دِرختایِ مورتِ ایسته بُوَد، دَ جوابِ مه گُفت، ’اونا کسایِ آسته که خُداوندِ رِبی کده تا زمی ره بررِسی کُنه.’

⑪ اوخته اونا قَدِ ملایکِه خُداوند که دَ مینکلِ دِرختایِ مورتِ ایسته بُوَد، نقلِ کده گُفت، ’مو زمی ره بررِسی کدی و دیدی که تمامِ زمی آرام و اَمْنِیتِ بُوَد.’

⑫ و ملایکِه خُداوند گُفت، ’آی خُداوندِ لَشکرها، تا کِی رَحمتِ خُو ره از

اورشليم و شارای يهودا که د بِلِه شى د امزى هفتاد سال قار بُوْدے دُور نِگاه مونی؟^{۱۳} اوخته خُداوند قد تورای خُوب و کلام تَسَلی بَخش د ملایکِه که قد ازمه توره مُوگفت جواب دد.^{۱۴} پس ملایکِه که قد ازمه گپ میزد دز مه گُفت: 'اِعلان کده بگی که خُداوند لَشکرها اینی رقم مُوگيه، "ما د باره اورشليم و صهيون غدر غيرت دَرُم؛^{۱۵} و د بِلِه مِلت های که آسوده يه سخت قار آسْتُم، چُون د حالیکه ما د بِلِه قوم خُو کم قار بُوْدُم اونا د حق قوم مه از حد کلو بدی کد."^{۱۶} امزى خاطر خُداوند اینی رقم مُوگيه، "ما قد رحمت-و-دلسوزی د اورشليم پس مییم؛ خانه مه د منه شى آباد موشه و ريسپون اندازه گیری بازسازی د بِلِه اورشليم کش موشه."^{۱۷} ای ره خُداوند لَشکرها مُوگيه.^{۱۷} 'امچنان اِعلان کُو که خُداوند لَشکرها اینی رقم مُوگيه، "شارای مه بسم لبريز از خوشبختی موشه و خُداوند صهيون ره دُوباره تَسَلی-و-آرامش میديه و اورشليم ره بسم اِنْتخاب مونه."^{۱۸}

روىای دوّم: شاخها و آينگرا

^{۱۸} اوخته سر خُو ره باله کده توخ کدُم و دیدُم که چار شاخ بُوْد. ^{۱۹} پس ما د ملایکِه که قد مه گپ میزد گُفتم: "امیا چی آسته؟" او د جواب مه گُفت:

”امیا شاخ‌های آسته که یهودا، اسرائیل و اورشلیم ره تیت‌پرک کده.“

②۰ بعد ازو خداوند چار اینگر ره دز مه نشو دد. ②۱ و ما پُرسان کدم:
”امیا بلده چیزکار آمده؟“ او د جواب مه گفت: ”امو شاخ‌ها یهودا ره تیت‌پرک
کد تا هیچ کس سر باله نتنه، لیکن امیا آمده تا اونا ره وحشت زده کنه، اره،
تا شاخ‌های ملت‌های ره میده کنه که شاخ‌های خو ره د خلاف سرزمین یهودا
بلند کد تا مردم شی ره تیت‌پرک کنه.“

رویای سِوم: یگ مرد قد ریسپون اندازه‌گیری

① ۲ ما سر خو ره باله کده توخ کدم و یگ مرد ره دیدم که د دست
شی ریسپون اندازه‌گیری بود. ② اوخته ما پُرسیدم: ”کجا موری؟“ او دز مه
گفت: ”بلده اندازه کدون اورشلیم تا بنگرم که بر شی چیقس آسته و درازی
شی چیقس.“

③ د امزو غیت ملایکه که قد ازمه توره موگفت برو رفت و یگ ملایکه
دیگه بلده ملاقات ازو آمد ④ و دزو گفت: ”بدو و د امزو مرد جوان بگی،

‘اورشليم بخاطرِ مردُمِ کلو و حیوانای کلو که دَ مَنه شی جای میگیره، رقمِ
آغیلای بے دیوال جای بُود-و-باش موشه؛ ^⑤ چُون ما دَ چارطرف شی یگ
دیوالِ آتشی موشُم و ما دَ مَنه شی شکوه-و-جلال شی موشُم. ‘ ای ره خُداوند
مُوگیه.

^⑥ خُداوند مُوگیه، ‘باله شُنید، باله شُنید! از سرزمین شمال دُوتا کنید،
چُون ما شُمو ره رقمِ چار بادِ آسمو تیت پَرَک کدیم. ‘ ای ره خُداوند مُوگیه. ^⑦
‘باله شو، ای مردُمِ صَهیون! شُمو که دَ شارِ بابلِ زندگی مُونید، دُوتا کنید.
^⑧ چُون خُداوندِ لَشکرها که بعد از ظاهرِ کدونِ شکوه-و-جلالِ خُو مَره ریی
کده، دَ باره مِلَّت های که شُمو ره غارت کده اینی رقمِ مُوگیه، ‘هر کسی که
شُمو ره غَرَضِ بَگیره، تَخَمِ چیم مَره غَرَضِ میگیره. ^⑨ چُون اینه، ما دِستِ خُو
ره دَ خِلافِ ازوا باله مُونُم و اونا دَ وسیله غلامای خودون خُو غارت موشه.
وختی ای کار شُد، اوخته شُمو میدنید که مَره خُداوندِ لَشکرها ریی کده.

^⑩ ای دُخترِ صَهیون سرودِ بَخان و خوشی کو! چُون خُداوندِ مُوگیه، ‘اینه،
ما مییم و دَ مینکل تُو جای-د-جای موشُم. ^⑪ دَ امز و روز مِلَّت های کلو
خودون ره دَ خُداوندِ میچسپنه و قوم مه موشه و ما دَ مینکل تُو جای میگیرم.
وختی ای کار شُد، اوخته تُو میدنی که خُداوندِ لَشکرها مَره دَ پیش تُو ریی

کده. ١٢) خُداوند يهُودا ره دَ سرزمينِ مُقَدَّس دَ عِنوانِ حِصَّه خاص بلده خُو ميگيره و اورشليم ره دُوباره اِنْتِخاب مُوکنه. ١٣) اَي تمامِ بَشَر، دَ حُضُورِ خُداوند چُپ بَشِيد، چُون اُو از جاِگاهِ مُقَدَّس خُو باله شُده.

رويای چارم: دَ باره يهوشع پيشواي بزرگ

٣) ١) اوخته اُو يهوشع پيشواي بزرگ ره دَز مه نِشو دَد كه دَ حُضُورِ ملايکه خُداوند ايسته بُوَد و شَيْطُو دَ دِستِ راستِ يهوشع ايسته شُدَد تا دَ بله ازو تَهْمَت كُنه. ٢) ملايکه خُداوند دَ شَيْطُو كُفت: ”اَي شَيْطُو، خُداوند تُو ره سرزنش كُنه! خُداوند كه اورشليم ره اِنْتِخاب كده تُو ره سرزنش كُنه! آيا اِي آدمِ رِقْمِ چِيو نيم سوخته نيبه كه از مَنه اَتشِ گِرَفْتِه شُده بَشِه؟“

٣) ٣) يهوشع كالاي چرگ-و-چتل پوشيده دَ حُضُورِ ملايکه ايسته بُوَد. ٤) و ملايکه دَ امزوا كه دَ حُضُورِ شِي ايسته بُوَد كُفت: ”كالاي چرگ-و-چتل ره از جان شِي بُر كِنيد.“ بعد ازو دَ يهوشع كُفت: ”توخ كو، گناه تُو ره از تُو دُور كُدم و آلي كالاي باشكوه دَ جان تُو ميديم.“

⑤ اوخته ما گفتم: ”بیل که یگ لنگی پاک د سر شی بديه.“ پس اونا یگ لنگی پاک د سر شی دد و اوره قد کالای نو پوشند، د حالیکه ملایکه خداوند ایسته بود.

⑥ د امزو غیت ملایکه خداوند تاکید کده د یهوشع گفت: ”خداوند لشکرها اینی رقم موگیه، اگه مطابق راهای مه رفتار کنی و وظیفه ره که دز تو میدیم د جای بیری، اوخته تو سرپرست خانه مه موشی و از حولی های مه نگاهوانی موکنی و ما دز تو اجازه میدیم که د مینکل امزبا که د اینجی ایسته یه رفت-و-آمد کنی.

⑧ پس ای یهوشع پیشوای بزرگ، تو و همکارای تو که د حضور تو میشینه و امو مردا نشانی چیزای عجیب آسته، بشنوید! اینه، ما خدمتگار خو «شاخچه» ره میرم. ⑨ توخ کو، سنگی ره که د پیش روی یهوشع ایشتم، یگ سنگ آسته که د بله خو هفت پالو دره؛ ما نوشته شی ره د بله شی نقش موکنم و ما گناه امزی سرزمی ره د یگ روز دور مونم.

⑩ خداوند لشکرها موگیه، د امزو روز هر کدم شمو همسایه خو ره کوی مونیید که بیه و د تی تاک انگور شمو و درخت انجیر شمو بشینه.“

روياى پنجم: چراغدان و دُو درخت زیتون

۴ ① اوخته ملایکه که قد از مه توره موگفت پس آمد و مَره رقمی که یگ نفر ره از خاو بیدار مونی بیدار کد ② و دَز مه گُفت: ”چیزخیل مینگری؟“ ما گُفتم: ”یگ چراغدان ره مینگرم که کاملاً از طِلا آسته و بله سر شی تیلدانی قرار دَره؛ دَ بله چراغدان هفت چراغ آسته و هفت نوله، یگ نوله بلده هر چراغ که دَ سر شی آسته. ③ دَ پالوی شی دُو درخت زیتون آسته، یگ شی دَ طرف راست تیلدانی و دیگه شی دَ طرف چپ شی. ④ ما دَ ملایکه که قد مه گپ میزد گُفتم: ”آی بادار مه، امیا چی آسته؟“ ⑤ و ملایکه که قد مه گپ میزد دَ جواب مه گُفت: ”آیا تُو نمیدنی که امیا چی آسته؟“ ما گُفتم: ”نه، بادار مه.“

⑥ اوخته او دَ جواب مه گُفت: ”ای کلام خُداوند بلده زروبابل آسته: ’نه دَ وسیله قدرت نظامی و نه دَ وسیله قوت انسان، بلکه دَ وسیله روح از مه کامیاب موشی.‘ ای ره خُداوند لشکرها موگیه. ⑦ ای کوه کُته، تُو چی آستی؟ تُو دَ پیش روی زروبابل آوار موشی؛ او سنگ تکمیل شُدون خانه خدا ره پیش میره و مردم چِیغ زده موگیه، خُداوند ای ره نیک و مبارک کنه!“

۸) کلام خُداوند بسم دَز مه اَمَد و کُفت: ۹) ”دِستای زِروباِبِل تادَوِ امزی خانه ره اِشت و دِستای اَزو ای ره تَکْمیل مونه.“ وختی ای کار شُد، شُمو مِیْدنید که خُداوند لَشکرها مَره دَ پِش شُمو رِبی کده.

۱۰) ملایکه اِدامه دَده کُفت: ”کسای که شُروع چِیزای ریزه ره خار-و-حَقیر حساب مونه، وختی تارِ رجه و شاقول ره دَ دِستِ زِروباِبِل بِنگره، خوشحالی مونه. امی هفت، چِیمای خُداوند آسته که دَ تمام زمی دَ گردِش آسته.“

۱۱) اوخته ما دَزو کُفتُم: ”ای دُو دِرختِ زِیتون که دَ طرفِ راست و طرفِ چپ چِراغدان قرار دَره چِیزخیل آسته؟“ ۱۲) و ما بسم دَزو کُفتُم: ”ای دُو شاخچه دِرختِ زِیتون که از نوله‌های طِلائی روغو مِیریزنه، چِیزخیل آسته؟“ ۱۳) او دَز مه کُفت: ”آیا تُو نَمِیدنی که آمیا چی آسته؟“ ما کُفتُم: ”نه، بادار مه.“ ۱۴) اوخته او کُفت: ”آمیا دُو مَسَح شُدِه آسته که دَ حُضورِ خُداوندِ تمام زمی ایسته موشه.“

رویای ششم: طوماری که پرواز مونه

۵ ① ما بسم سُون باله تoux کدُم و یگ طومار ره که دَ حالِ پرواز بُود دیدُم. ② و ملایکه دَز مه گُفت: ”چیزخیل مینگری؟“ ما گُفتم: ”یگ طومار ره مینگرُم که دَ حالِ پرواز آسته؛ درازی شی بیست توغی آسته و بر شی ده توغی.“ ③ اوخته او دَز مه گُفت: ”ای پُر از لعنت آسته که دَ تمام رُوی زمی موره، چُون هرکسی که دُزی کُنه دَ مُطابقِ نِوِشته یگ رُوی طومار گُم-و-گُل موشه و هرکسی که قَسَمِ دروغِ بُوخوره دَ مُطابقِ نِوِشته دیگه رُوی شی گُم-و-گُل موشه. ④ خُداوند لَشکرها مُوگیه، ما او ره رِبی مُونم و او دَ خانه دُز و دَ خانه هرکسی که دَ نامِ ازمه قَسَمِ دروغِ بُوخوره داخل موشه و دَ منِه امزُو خانه جای-د-جای شُده او ره قد چيوها و سنگای شی از بِن موبره.“

رویای هفتم: خاتو دَ منِه منک

۵ ⑤ دَ امزُو غیت ملایکه که قد مه گپ میزد پیش آمده دَز مه گُفت: ”سُون باله تoux کُو و بِنگر که چیزخیل بُرو مییه.“ ⑥ ما پُرسان کدُم: ”ای چی آسته؟“ او گُفت: ”ای یگ منک آسته که بُرو مییه.“ و گُفت: ”ای اعمالِ ازوا دَ تمام زمی آسته.“

۷) اوخته سرپوشِ سُرَبی مَنک باله شُد و یگ خاتو دَ مَنه شی شِشته بُود.

۸) و او کُفت: ”ای شرارت آسته.“ و او امو خاتو ره پس دَ مَنه مَنک چقی کد و سرپوشِ سُرَبی ره دَ دان شی ایشت.

۹) دَ امزو غَیت سُون باله توخ کُدم و دِیدم که دُو خاتو پیش مییه و باد دَ بالهای ازوا آسته. بالهای ازوا رقمِ بالهای لگ لگ بُود و اونا مَنک ره باله کده دَ مینکلِ زمی و آسمو بُرد.

۱۰) ما دَ ملایکه که قد مه گپ میزد کُفتم: ”اونا مَنک ره کُجا مُبره؟“

۱۱) او دَزمه کُفت: ”دَ سرزمینِ شِنعار مُبره تا بلده شی یگ خانه آباد کُنه و غَیتیکه خانه آماده شُد، او ره دَ اونجی دَ جایگاهِ شی قرار بَدیه.“

رویای هشتم: چار گاډی جنگی

۶) ۱) ما بسم سُون باله توخ کُدم و دِیدم که چار گاډی جنگی از مینکلِ

دُو کوه مییه و امو کوهها کوههای برونزی بُود. ۲) دَ گاډی جنگی اوّل

آسپهای سُرَخ، دَ گاډی جنگی دوّم آسپهای سیاه، ۳) دَ گاډی جنگی سوّم

اَسپ‌های سفید و دَ گاډی جنگی چارُم اَسپ‌های خالتُو بسته بُود؛ پگ شی
 اَسپ‌های قوی. ④ اوخته ما دَ ملایکه که قد مه گپ میزد گُفتم: ”آی بادر
 مه، امیا چی آسته؟“ ⑤ ملایکه دَ جواب مه گُفت: ”امیا چار روح آسمو
 آسته که بعد از ایسته شُدو دَ حُضورِ خُداوندِ تمامِ زمی بُرو موره. ⑥ گاډی
 جنگی که اَسپ‌های سیاه دَره سُون سرزمینِ شمالِ موره و اَسپ‌های سفید از
 پُشتِ ازوا؛ و اَسپ‌های خالتُو سُون سرزمینِ جنوبِ موره.“ ⑦ وختی اُمو
 اَسپ‌های قوی بُرو اَمَد، اونا بے قرار بُود که بوره و دَ زمی گشت بزنه. و اُو
 گُفت: ”بورید و دَ زمی گشت بزید.“ پس اونا دَ زمی گشت زد. ⑧ اوخته اُو
 دَ آوازِ بلند دَز مه گُفت: ”توخ کُو، اُونای که سُون سرزمینِ شمال رفت، قار
 مَره دَ سرزمینِ شمال تاه شند.“

تاجِ یهوشع

⑨ کلامِ خُداوند دَز مه اَمده گُفت: ⑩ ”از اسیرای که از بابل اَمده،
 یعنی از حِلدای، طوبیا و یدعیا نُقره و طِلا بَگیر و دَ امزو روز دَ خانه یوشیا
 باچه صَفنیا بورو ⑪ و اُمو هدیه ره ام قد خو بُبر. اوخته یگ تاج جور کُو و اُو
 ره دَ سرِ پیشوای بزرگ یهوشع باچه یهوصادق بیل ⑫ و دَزو بُگی که خُداوند

لشکرها اینی رقم مُوگیه، 'اینه، مردی که نام شی «شاخچه» آسته؛ او از جای خُو نوده میزنه و خانه خُداوند ره آباد مُوکنه. (۱۳) آرے، او خانه خُداوند ره آباد مُونه و او صاحبِ شِکوه-و-جلال مُوشه و دَ تخت خُو شِشته حُکمرانی مُوکنه؛ او دَ عِنوانِ پیشوا دَ بله تخت خُو مُستقر آسته و هماهنگی بین هر دُو مقام ره حفظ مُونه. (۱۴) امو تاج بلده حِلِم، طوبیا، پِدَعیا و حین باچه صِفَنیا دَ عِنوانِ یادگاری دَ خانه خُداوند مُومنه. (۱۵) کسای که دُور آسته مییه و کومک مُونه که خانه خُداوند آباد شنه. " وختی ای کار شد شُمو میدنید که خُداوند لشکرها مره دَ پیش شُمو ریی کده. ای واقع مُوشه اگه شُمو از آواز خُداوند، خُدای خُو قد جان-و-دلِ اطاعت کنید.

خُداوند از روزه ظاهری بیزار آسته

۷ (۱) دَ سالِ چارمِ حُکمرانی داریوش پادشاه، کلامِ خُداوند دَ روزِ چارمِ ماهِ نُهم، یعنی دَ ماهِ کِسلِیو دَ زکریا نازل شد، (۲) دَ امزو غیت مردمِ بیت-ئیل سراسر و رگم-ملک ره قد نفرای ازوا ریی کُدد تا رضای خُداوند ره طلب کُنه (۳) و از پیشوایونِ خانه خُداوند لشکرها و انبیا پُرسان کُنه که، "آیا دَ ماهِ پنجمِ ماتم کُنی و روزه بگیری امو رقم که بلده سالهای کلو کده؟"

٤) پس کلامِ خُداوندِ لَشکرها دَز مه اَمده کُفت: ٥) ”دَ تمامِ مردُمِ سرزمی و پیشوایو بُگی، وختی شُمو دَ ماهِ پنجم و ماهِ هفتم دَ امزی هفتاد سال روزه گِرِفْتید و ماتم کدید، آیا بلده رضای ازمه روزه میگِرِفْتید؟ ٦) و غَیْتیکه مُوخورید و وُچی مُوکَئید، آیا شُمو بلده خودون خُو نَمُوخورید و بلده خودون خُو وُچی نَمُوکَئید؟ ٧) کلامی ره که خُداوند دَ وَسِیلَه انبیای سابقِ اِعلان کد، وختیکه اورشَلیم قد شارای گرد-و-بَر خُو جای بُود-و-باش بُود و اَمْنِیت دَشت و غَیْتیکه دَ جَنُوب و دامنه‌ها مردُمِ زندگی مُوکد، آیا شُمو دَ مُطابق اَزو عمل کدید؟“

٨) کلامِ خُداوند بسم دَ زکریا اَمده کُفت: ٩) ”خُداوند لَشکرها دَ قَوْمِ خُو اینی رقم کُفتد، قضاوتِ حقیقی ره دَ جای بیرید و دَ یگدیگه خُو مهربانی و دِلسوزی کنید. ١٠) دَ بِلَه خاتونوی بیوه، یَتیما، بیگنه‌گو و غریبا ظلم نَکنید و دَ دِل‌های خُو دَ خِلافِ یگدیگه خُو نقشه بد نَکشید. ١١) لیکن اونا قَبُول نَکد که گوش کُنه و کله شخی کده گوشای خُو ره بند کد تا نَشَنوه. ١٢) اونا دِل‌های خُو ره مثلِ سنگ سخت کد تا شریعت و کلامی ره که خُداوند لَشکرها دَ وَسِیلَه روحِ خُو از طَرِیقِ انبیای سابقِ رِبی کُدد نَشَنوه. امزی خاطر غَضَبِ کُته از طرفِ خُداوند لَشکرها نازل شد.

١٣) خُداوندِ لَشکرها مُوگيه، 'فقط امو رقم که ما کوی مُوکدم و اونا گوش نَموکد، امو رقم وختیکه اونا کوی مُوکد، ما ام گوش نَموکدم. ١٤) پس ما اونا ره قد گردباد د مینکل تمام مِلت‌های تیت‌پرک کدم که اونا نَمیشنخت. د امزی رقم سرزمین ازوا بعد از بُرده شُدون ازوا بیرو شُد، د اندازه که هیچ کس دَزو رفت و آمد نَموکد، چُون اونا باعث شُد که سرزمین خوشایند یگ بیرنه جور شنه. ١٥)

وَعِدِه بَرکت بَلدِه اورُشَلیم

٨) ١) کلام خُداوندِ لَشکرها دَزمه آمده گُفت: ٢) "خُداوندِ لَشکرها اینی رقم مُوگيه، 'ما بَلدِه صَهیون غَیرتِ کَلو دَرُم؛ آرے، ما قد غَضَبِ سخت بَلدِه شی غَیرتِ دَرُم. ٣) خُداوند اینی رقم مُوگيه، 'ما د صَهیون پس مییم و د مَنه اورُشَلیم جای-د-جای مُوشم؛ اوخته اورُشَلیم «شارِ حق» گُفته مُوشه و کوه خُداوندِ لَشکرها «کوه مُقدَّس». ٤) خُداوندِ لَشکرها اینی رقم مُوگيه، 'مردای پیر و خاتونوی پیر بسم د کوچه‌های اورُشَلیم میشیننه و هر کدم شی بخاطرِ عُمَرِ کَلو د دست خُو تِیاق میگیره. ٥) و کوچه‌های شار پُر از باچه‌ها و دُخترونی مُوشه که د کوچه‌های شی بازی مُونه. ٦) خُداوندِ لَشکرها اینی

رقم مُوگيه، 'اگرچه ای توره دَ نظرِ باقی‌منده‌های امزی قوم دَ امزی روزا ناممکن معلوم موشه، آیا دَ نظرِ ازمه ام باید ناممکن معلوم شنه؟' ای ره خُداوند لَشکرها مُوگيه. ^(۷) خُداوند لَشکرها اینی رقم مُوگيه، 'اینه، ما قوم خُوره از سرزمین شرق و از سرزمین غرب نجات میدیم ^(۸) و اونا ره میرم که دَ اورشلیم زندگی کنه. اوخته اونا قوم مه موشه و ما خُدای ازوا موشم و راستی و عدالت ره دَ جای میرم.'

^(۹) خُداوند لَشکرها اینی رقم مُوگيه، 'بیلید که دستای شمو قوی بشه، چُون شمو دَ امزی روزها امی توره‌ها ره از دانِ انبیا شنیدید، از دانِ انبیای که دَ روزِ ایشته شُدونِ تادَوِ خانه خُداوند لَشکرها بلده دُوباره آباد کدون شی حاضر بود. ^(۱۰) پیش از روزهای که کارِ آباد کدو دُوباره شروع شنه بلده انسان و بلده حیوان هیچ مُزد نَبود و بلده کسای که بُرو مورفت و داخل میمد از خاطرِ دُشمو هیچ اَمْنِیت و جُود نَدشت، چُون ما پگِ ازوا ره دَ ضدِ یگدیگه شی قرار دده بُوَدَم. ^(۱۱) لیکن آلی ما قد باقی‌منده‌های امزی قوم رقمِ روزای سابق رفتار نَموُم. 'ای ره خُداوند لَشکرها مُوگيه. ^(۱۲) 'چُون اونا تُخم ره دَ صلح-و-اَمْنِیت کِشت مونه، تاکِ انگور میوه خُوره میدیه، زمی حاصل خُوره میدیه و آسمو شبنم خُوره موبارنه و ما باعث موشم که باقیمنده امزی قوم صاحبِ تمام امزی چیزا شنه. ^(۱۳) 'ای مردمِ یهودا و ای مردمِ اسرائیل، شمو که یگ زمان دَ

مینکلِ مِلَّتِها نُمُونِه لَعنت بُودِید، اینه، ما شُمو ره نِجاتِ مِیدِیم و شُمو نُمُونِه بَرکتِ موشِید. ترسِ نَخوَرِید، بَلکِه بیلید که دِستایِ شُمو قَوی بَشِه.

①۴ خُداوندِ لَشکرها اینی رقمِ مَوگیه، 'زمانی که بابِه کَلونایِ شُمو قار مَرِه باله اُورد، ما قَصَدِ کُدم که دَ بِلِه شُمو بَلّا-و-مُصِیبتِ بیْرُم و ما پَشِیمو نَشُدُم؛

①۵ لیکن دَ امزی روزا قَصَدِ دَرُم که بسمِ دَ حَقِ اورُشَلِیم و دَ حَقِ مَرُدُم یهُودا خُوبی کَنُم. پس ترسِ نَخوَرِید. 'ای ره خُداوندِ لَشکرها مَوگیه. ①۶ 'چیزایِ که

شُمو باید انجامِ بَدید امیا آسْتِه: هر کس باید قدِ هَمسایِه خُو توره راست ره بُوگیه، دَ درگه‌هایِ شارِ خُو قِضاوتِ دُرُست و سَالمِ ره دَ جایِ بیْرِید، ①۷ دَ

دِلْهایِ خُو دَ خِلافِ یگدِیگِه خُو نَقشِه بَد نَکشِید و قَسَمِ دروغِ ره دوستِ نَدَید، چُونِ پَگِ امزیا چیزایِ آسْتِه که ما از شیِ نَفَرَتِ دَرُم. 'ای ره خُداوندِ مَوگیه.

①۸ کلامِ خُداوندِ لَشکرها دَز مه اَمَدِه کُفت: ①۹ "خُداوندِ لَشکرها اینی رقمِ مَوگیه، 'روزه ماهِ چارُم، روزه ماهِ پَنجُم، روزه ماهِ هَفْتُم و روزه ماهِ دَهْم

زمانایِ خوشی و خوشحالی و عیدهایِ خوش بَلدِه خانوارِ یهُودا موشِه. پس راستی و صلحِ ره دوستِ بَدَید.

②۰ خُداوندِ لَشکرها اینی رقمِ مَوگیه، 'دَ آینده قومها و باشنده هایِ شارایِ

کَلو دَ اورُشَلیمِ مِییه؛ ^(۲۱) باشنده‌های یگ شار دَ دِیگه شار موره و مُوگیه،
 ”بِیید که بوری تا درخاست خُو ره دَ حُضُورِ خُداوند پیش کنی و رضای خُداوندِ
 لَشکرها ره طلب کنی؛ خود مه ام مورم. “ ^(۲۲) آرے، قوم‌های کَلو و مِلَّت‌های
 قوی مِییه تا رضای خُداوندِ لَشکرها ره دَ اورُشَلیمِ طلب کنه و تا درخاست خُو
 ره دَ حُضُورِ خُداوندِ پیش کنه. ‘ ^(۲۳) خُداوندِ لَشکرها اینی رقم مُوگیه، ’ دَ امزُو
 روزا دَه نفر از مِلَّت‌های هر زبو دامونِ یگ شخصِ یهُود ره میگیره و مُوگیه،
 ”مو ره بیل که قد شُمو بوری، چُون مو شَنِیدے که خُدا قد شُمو آسته. ““

قِضاوت دَ بِلِه دُشمنایِ اِسرائیل

۹ ^(۱) وَحی:

کلام خُداوند دَ باره سرزمینِ حَدرَاخ آسته

و مرکزِ تَوَجُّه شی دَمِشَق،

چُون چیمایِ اِنسانا سُون خُداوند آسته،

أَمْو رَقْم كَه از تَمَام طایفه‌های إِسْرَائِيل آسْتَه؛

② امچنان دَ باره حمات كه قد حدراخ سرحد دَره

و دَ باره صُور و صِيدون، اگرچه اُونَا غَدْر دانا آسْتَه.

③ صُور بَلدِه خُو قَلعِه مُسْتَحْكَم آباد كد

و نُقره ره رَقْم خَاك

و طِلَّا ره رَقْم كِل كُوجِه‌ها كُودُ كد.

④ لِيكِن آلِي خُداوند اُو ره از دارايي شي دُور مُونه

و قَلعِه شي ره چِپِه كده دَ مَنِه دريا پورته مُوكُنِه

و اُو دَ وَسِيلِه آتَش قُورْت مُوشِه.

⑤ أَشْقِلون اُو ره مِينْگرِه و ترس مُوخوره؛

غَزَه سَخْت پَرِيشَان-و-وَحْشَت زَدَه مُوشَه

و عِقْرُون اَم اَمُو رَقْم، چَرَاكِه اُمِيد اَزُو اَز بَيْن رَفْتَه.

پادشاه از غزه نابود موشه

و اَشْقِلُون جَاي بُود-و-بَاش باقِي نَمُومَنَه؛

٦ یگ قومِ ناخلف دَ اَشْدُود جَاي-دَ-جَاي مُوشَه.

و خُداوند مُوگِيَه:

”ما فخر-و-غُرُورِ فَلَاسْطِينِيا رَه اَز بَيْن مُوبَرْم

٧ و گوشتِ خُونُ تُو رَه اَز دَان شِي دُور مُونُم

و چيزاي مُردار رَه اَز قَدِ دَنَدُوناي شِي.

بعد اَزُو باقِي مَنَدَه‌هاي اَزُوا اَم دَزْمَه تَعْلُق مِي‌گِيَرَه

و رَقْم يگ طايِفَه دَ يَهُودا مُوشَه

و مردمِ عِقرونِ رِقْمِ یبوسیا باشنده اورشَلیم مُوشه.

⑧ ما د چاردورِ خانه خو قرار میگیرم

تا هیچ لشکر د اینجی تاخت-و-تاز نکنه

و هیچ ظالم د بله قوم مه هجوم نیره،

چون آلی نظر مه د بله امزی جای آسته.

پادشاهِ آینده صهیون

⑨ ”آی دخترِ صهیون، غدر خوشی کو!

آی دخترِ اورشَلیم، د آوازِ بلند خوشحالی کو!

اینه، پادشاهِ تو د پیش تو مییه؛

أو عادل و نجات دهنده آسته؛

أَوْ فَرَوْتَنِ أَسْتَه، سَوَارِ دَ بَلِهِ الْأَغِ،

دَ بَلِهِ يَغِ كُرِه، چُوچِهِ الْأَغِ.

⑩ ما گاډی جنگی ره از افرایم

و اَسپ ره از اورشَلیم نابود مُونم؛

کمونِ جنگ میده موشه

و اُو صُلح-و-آرامش ره بلده ملتها اعلان مونه

و پادشاهی ازو از دریا تا دریا

و از دریای فرات تا آخرای زمی برقرار موشه.

⑪ علاوه ازی، بخاطرِ خُونِ عهد مه که قد تو آسته،

ما بندی‌های تو ره از سیاه-چاه آزاد مُونم.

⑫ آی بندی‌های که د امید آزادی آستید، پس د قلعه مستحکم خو ببید؛

امروز اعلان مونتُم که ما دَز شُمو دُو چند پس میدیم.

چون ما یهودا ره رقمِ کمون خُو خَم میدیم ^(۱۳)

و اِفرایم ره تیر شی جور مونتُم.

ای صهیون، ما باچه‌های تُو ره

دَ خِلافِ باچه‌های یونان باله مونتُم،

و از تُو رقمِ شمشیرِ نفرِ جنگی کار میگیرم.

ای ره خُداوند مُوگیه.

ظهورِ خُداوند

اوخته خُداوند دَ بله سرِ ازوا ظاهرِ موشه ^(۱۴)

و تیر شی رقمِ اِتَشک موره؛

خُداوند-خُدا شیپور ره دَ صَدا میره

و دَ مَنه گِردبادِ جَنُوبِ حَرَکتِ مُونه.

①۵ خُداوندِ لشکرها ازوا حِفاظَتِ مُوکُنه

و اُونَا دُشمنَا ره قُورَتِ مُونه و سنگایِ پَلخمو ره لَغه کده پیش
موره؛

اُونَا رِقْمِ نَفْرایِ که شرابِ وُچی کده بَشه، مَسْت شُدِه نعره مِیَزَنه

و رِقْمِ کاسهها و رِقْمِ گوشه‌هایِ قُربانگاهِ پُر خُونِ مُوشه.

①۶ دَ امزُو روزِ خُداوند، خُدایِ ازوا اُونَا ره نِجاتِ مِیدیه،

اُونَا ره که قومِ و گِلِه شی آسْتِه؛

چراکه اُونَا رِقْمِ جَواهِراتِ تاجِ

دَ سرزمینِ اَزُو جَلجَلِ مُونه.

۱۷) اونا چيقس دلکش و نوري بند آسته!

غله-و-دانه جوانا ره تر-و-تازه مونه

و شيره انگور دخترين جوان ره.

خداوند يهودا و افرایم ره برکت میدیه

۱۰) ۱) د موسم بارش بهاری

از خداوند بارش طلب کنيد،

از خداوندي که اورهاي طوفاني ره جور مونه

و دز شمو بارش پریمو میدیه

و گیاهها ره د زمين هر کس سوزد لجي مونه.

۲) چون بتهاي که د خانه پرستش موشه توره باطل موكيه

و پالگیرا پال دروغ مینگره؛

خاوهای ره که اونا بیان مونه دروغ آسته

و اونا تسلی بے فایده میدیه.

امزی خاطر مردم رقم گوسپندو سرگردو یه

و از بے چوپونی رنج مینگره.

خداوند موهیه:

③ ”آتش قار مه دَ ضِدِ چوپونو دَرِ گرفته

و ما امو بزهای نر ره جزا میدیم؛

چون ما، خداوند لشکرها فکر خو ره سون گله خو، سون خانوار یهودا

میگیرم

و اونا ره رقم اسپ جنگی باشکوه بلده خو جور مونم.

ازوا سنگِ تادو، ④

ازوا میخِ خیمه،

ازوا کمونِ جنگی،

ازوا جُمْلَه قومندانانِ مییه، ارے، پگ شی ازوا مییه.

اونا رقمِ مردای جنگی دَ غَیتِ جنگ ⑤

دُشمنای خُو ره دَ مَنه گِلِ کوچه‌ها پایمال مونه؛

اونا جنگِ مونه، چُون خُداوند قد ازوا آسته

و اونا آسپ‌سوارا ره شرمنده موكنه.

ما خانوارِ یهودا ره قوی مونم ⑥

و خانوارِ یوسف ره نجات میدیم.

ما اونا ره پس میرم، چراکه دزوا دلسوز آستم

و اونا رقمی موشه که بگی ما اونا ره هی نَکده بُودم؛

چون ما خُداوند، خُدای ازوا آستَم و ما جوابِ دُعای ازوا ره
میدیم.

اوخته مردُمِ اِفرایمِ رقمِ مردایِ جنگی موشه ⑦

و دل‌های ازوا خوش موشه رقمی که از شراب خوش شُده
بشه.

بچکیچای ازوا ای ره دیده خوشی مونه

و دل‌های ازوا دَ حُضُورِ خُداوند خوشحالی مَوکنه.

ما اونا ره کوی کده جَم مُونم، ⑧

چراکه ما اونا ره آزاد کدیم؛

تعدادِ ازوا کلو موشه رقمی که سابق کلو بُود.

اگرچه ما اونا ره د مینکلِ مَلتِها تیت پَرک کدیم، ۹

ولے اونا د مَمَلکتِهای دُور مَره یاد مُوکنه

و اونا قد بچکیچای خُو زنده مندہ پس مییه.

ما اونا ره از سرزمینِ مصر پس میرم ۱۰

و از آشور جم مُونم؛

ما اونا ره د سرزمینِ جِلعاد و لِبنان میرم

و اونا از بس که کَلویَه د اُونجی جای نَموشه.

اونا از دریای مُصیبت تیر مُوشه ۱۱

و جلیپه‌های امزُو دریا ره میزنه

و تمام غَوُجی‌های دریای نیل خُشک مُوشه.

غُرورِ آشور د زمی زده مُوشه

و تِيَاقِ پادشاهي مِصر از بَيْنِ موره.

١٢) ما، خُداوند اونا ره قوی جور مُونم

و اونا دَ نامِ ازمه تَوَكَّل كده حَرَكْت مُونه.

ای ره خُداوند مُوگيه.

١) \ \ آي لِبنان، درگه‌هاي خُو ره واز كُو

تا آتِش دِرختونِ سَر و تُو ره قُورت كُنه!

٢) آي دِرختِ صَنوبِر، ناله كُو، چراكه دِرختِ سَر و اُفتده

و دِرختونِ باشكوه از بَيْنِ رفته!

آي دِرختونِ بَلُوطِ باشان، ناله كنيد،

چراكه جنگلِ بے سر-و-پاي خاك اوار شُده!

٣) ناله چوپونو ره بشنويد،

چون علفچرهای سرسبز ازوا نابود شده!

غرش شیرها ره بشنويد،

چون جنگل‌های اردن تباه شده!

دو رقم چوپو

٤) خداوند، خدای مه اینی رقم موهیه: ”رِمه ره که بلده کشتو آسته

چوپونی کو. ٥) کسای که اونا ره میخره، اونا ره موكشه و مجرم حساب نموشه؛ کسای که اونا ره سودا مونه، هر کدم شی موهیه، خداوند متبارک

باد، چون ما معتبر شدیم. ’ آره، چوپونای ازوا د بِلِه ازوا رحم نمونه. ٦)

چون خداوند موهیه: ”ما دیگه د بِلِه باشنده‌های امزی سرزمی رحم نمونم.

اینه، ما مردما ره هر کدم شی ره د دست همسایه شی و د دست پادشایون ازوا

تسلیم نمونم و اونا امی سرزمی ره بیرو مونه و ما هیچ کس ره از دست ازوا

خلاص نمونم.”

٧) پس ما از طرفِ سَوَدَاگَرَا رَمِه رِه که بَلَدِه کُشتو بُود چوپونی کُدم. ما دُو تِیاقِ گِرِفْتُم: یِگ شِی رِه «لُطَف» نام کُدم و دِیگِه شِی رِه «اِتْفاق» نام اِیشتُم و رَمِه رِه چوپونی کُدم. ٨) دَ یِگ ماہ سِہ چوپو رِه بر طرف کُدم، چُون حَوَصِلِه مِه از دِستِ ازوا سر رِییدد و اُونَا ام از مِه بیزار شُدُد. ٩) پس ما گُفْتُم: ”ما شُمو رِه دِیگِه چوپونی نَمُونُم. اُو که مُردَنی اَسْتِه، بیل که بُمَرِه و اُو که گُم شُدَنی اَسْتِه، بیل که گُم شَنِه و باقی مَندهها گوشتِ یِگدِیگِه خُو رِه بُوخوره!“

١٠) اوخته تِیاقی رِه که «لُطَف» نام کده بُوَدُم گِرِفْتِه مِیدِه کُدم تا عهَدی رِه مِیدِه کُنُم که قد تمامِ مُردُم بسته کده بُوَدُم. ١١) پس عهَد دَ امزُو روز مِیدِه شُد و سَوَدَاگَرَا رِمِه که مَرِه تُوخ مُوکد، فامِید که ای کلامِ خُداوند بُود.

١٢) اوخته ما دَزوا گُفْتُم: ”اگِه دَ نَظَر شُمو خُوب معلُوم مَوشِه، مُزد مَرِه بَدِید؛ اگِه نَمَوشِه، نَدِید.“ پس اُونَا بَلَدِه مُزد مِه سِی مِثقالِ نَقْرِه تُول کده دَد. ١٣) دَ امزُو غَیْت خُداوند دَز مِه گُفْت: ”اُو رِه بَلَدِه کُوزِه گَر پورْتِه کُو، ”اُمُو قِیْمَت رِه که دَ نَظَرِ ازوا غَدْر کَلو بُود و اُونَا اَرزِشِ ازمِه دَنِستِه بُود. پس ما اُمُو سِی مِثقالِ نَقْرِه رِه گِرِفْتِه دَ خَانِه خُداوند بَلَدِه کُوزِه گَر پورْتِه کُدم. ١٤) بعد ازُو تِیاقِ دَوَمی رِه که «اِتْفاق» نام اِیشتِه بُوَدُم مِیدِه کُدم تا بَراری-و-اِتْفاقی رِه که دَ بَیْنِ یَهُودَا و اسْرَائِیل بُود مِیدِه کُنُم.

۱۵) اوخته خُداوند دَز مه گُفت: ”بسم اَسبابِ چوپونی ره بَلدِه خُو بَگیر،

اَسبابِ چوپونِ بیغم-باش ره. ۱۶) چُون اینه، ما یگ چوپو ره دَ امزی سرزمی
باله مُونم که دَ غَمِ گوسپندوی گُم شُدِه نییه، گوسپندوی سرگردو ره طلب
نَمونه، زخمی ها ره تَدَوی نَموکنه و صِحتمندا ره پرورِش نَمونه، بلکه گوشتِ
چاغی ها ره مُوخوره و تنها شنگکای ازوا ره کنده پورته مُوکنه.

۱۷) وای دَ حالِ چوپونِ بیکاره

که رمه ره سر-ایله میله!

بیل که شمشیر دَ بَلِه بازوی شی

و چیمِ راست شی حَمله کُنه!

بیل که بازوی شی کاملاً خُشک شُنه

و چیمِ راست شی بیخی کور شُنه!

نابودی دُشمنای اورشَلیم

۱۲ ① وَحی؛ کلامِ خُداوند دَ بارهٔ اسرائیل.

خُداوندی که آسمونا ره اوار کد، تادَوِ زمی ره ایشْت و روحِ اِنسان ره دَ مَنه ازو شکل دَد اینی رقمِ مُوگیه: ② ”اینه، ما اورشَلیم ره بلدهٔ تمامِ قوم‌های چارطرف شی یگ پيله سرگنگسی جور مُونم؛ ای دَ خِلافِ یهُودا ام رُخ میدیه دَ غیتیکه اورشَلیم محاصرهٔ مُوشه. ③ دَ امزو روز ما اورشَلیم ره بلدهٔ تمامِ قوم‌ها یگ سنگِ گِرنگ جور مُونم؛ پگِ امزو کسا که او ره بالهٔ مُونه خود ره سخت زخمی مُونه. باوجودِ ازی پگِ مِلت‌های زمی یگجای شُده دَ خِلافِ ازو مییه. ④ ” خُداوند مُوگیه: ”دَ امزو روز ما تمامِ اَسپو ره دَ وَحِشتِ میندَزْم و سواری ازوا ره دُچارِ دیونگی مُونم. لیکن نظر مه دَ بِلهٔ خانوارِ یهُودا اَسته دَ غیتیکه پگِ اَسپونِ قوم‌ها ره دُچارِ کوری مُونم. ⑤ اوخته رهبرای یهُودا قد خودون خُو مُوگیه، ’باشنده‌های اورشَلیم دَ وسیلهٔ خُداوندِ لَشکرها، خُدای خُو قُوْت پيدا کده.

⑥ دَ امزو روز ما رهبرای یهُودا ره رقمِ اَتشدانِ پُر اَتش دَ بِلهٔ کوڈِ چيو و رقمِ اَلنگهٔ اَتش دَ مینکلِ قوده‌های گندمِ جور مُونم و اونا پگِ قوم‌های چارطرف

خُورِه از راست و چپ قُورَت مُونِه و مرُدُم اورُشَلِیْم بَسْم دَ جَای خُو یَعْنی دَ اورُشَلِیْم جَای-دَ-جَای مُوشِه.

⑦ ما، خُداوند خَیْمه‌های یَهُودا رِه اوّل نِجَات مِیْدِیْم تا شان-و-شَوکَتِ خانَوارِ داوُود و شان-و-شَوکَتِ باشِنده‌های اورُشَلِیْم از باقی یَهُودا کده باله نَبَشِه. ⑧ دَ امزُو روز ما، خُداوند از باشِنده‌های اورُشَلِیْم حِفاظَتِ مُونُم تا ضَعِیْف‌تَرِیْنِ ازوا دَ امزُو روز رَقْمِ داوُود بَشِه و خانَوارِ داوُود رَقْمِ خُدا، رَقْمِ مِلايِکِه خُداوند پِیشِ پِیشِ ازوا بورِه. ⑨ دَ امزُو روز ما باله مُوشُم تا پِگِ مِلَّت‌های رِه که دَ خِلافِ اورُشَلِیْم مِییه نابُود کُنُم.

ماتَم بَلدِه کِسی که نِیزِه خورده

⑩ و ما دَ بِلِه خانَوارِ داوُود و باشِنده‌های اورُشَلِیْم رُوحِ دِلَسوزی و عُدْر-و-زاری مِیرِیَزَنُم تا اونا سُونِ ازمِه تُوخ کُنِه، سُونِ کِسی که اونا قَد نِیزِه زَدِه. اونا بَلدِه ازو رَقْمی ماتَم مُونِه که یِگِ نَفَرِ بَلدِه باچِه یِگانِه خُو ماتَم مُوکُنِه و بَلدِه ازو رَقْمی چَخْرای تَلخِ مُونِه که یِگِ نَفَرِ بَلدِه باچِه اوّلباری خُو چَخْرای تَلخِ مُوکُنِه. ⑪ دَ امزُو روز دَ اورُشَلِیْم غَدْرِ ماتَم کُتِه گِرِفته مُوشِه، رَقْمِ ماتَمی که

دَ هَدَرِمون دَ آواری مِگیدو گِرِفته مُوشه. ^(۱۲) تمامِ سرزمی ماتَم مُونه، هر
 اولادِ بابه عَلیده خُو: اولادِ بابه‌های خانوارِ داوود عَلیده و خاتونوی ازوا عَلیده،
 اولادِ بابه‌های خانوارِ ناتان عَلیده و خاتونوی ازوا عَلیده، ^(۱۳) اولادِ بابه‌های
 خانوارِ لاوی عَلیده و خاتونوی ازوا عَلیده، اولادِ بابه‌های خانوارِ شِمعی عَلیده
 و خاتونوی ازوا عَلیده ^(۱۴) و پگِ اولادِ بابه‌های باقی‌مَنده، هر اولادِ بابه عَلیده
 و خاتونوی ازوا عَلیده.

پاکی از گناه

۱۳ ^(۱) دَ امزُو روزِ بلده خانوارِ داوود و باشنده‌های اورشَلیم یگ چشمه
 واز مُوشه تا اونا ره از گناه و نجاست پاک کُنه.

^(۲) خُداوند لَشکرها مُوگیه: ”دَ امزُو روز ما نام‌های بُت‌ها ره از سرزمینِ
 اسرائیل نابود مُونم تا اونا دیگه یاد نَشْنه؛ علاوه ازی ما انبیای دروغی و روح
 ناپاک ره ام از سرزمینِ اسرائیل از بین مُوبرم. ^(۳) و اگه باوجودِ ازی کُدم
 کس نَبوت کُنه، آته و آبه شی که او ره دَ دُنیا آورده، دَزو مُوگیه، ’تُو نَباید
 زنده بُمَنی، چراکه تُو دَ نامِ خُداوند دروغ مُوگی. ’ و دَ حالیکه او نَبوت مُونه،

آته و آبه شی که او ره دَ دُنیا اُورده او ره از دَم تیغ تیر مونه.

④ دَ امزُو روز امُو انبیا، هر کُدم ازوا وختیکه نَبوت مونه از رویای خُو
شرمنده موشه و چپنی که از موی جور شده بلده بازی ددو نمپوشه، ⑤ بلکه
هر کُدم ازوا مَوگیه، 'ما نبی نیستم، بلکه کشت کُننده زمی اَستم، چُون امی
زمی از جوانی مه مُلک مه بُوده. ' ⑥ و اگه کُدم کس ازوا پُرسان کده بُوگیه،
'ای زخم‌های که دَ جسم تُو آسته، سَبب شی چی بُوده؟' او دَ جواب شی
مَوگیه، 'ای زخم‌های آسته که دَ خانه دوستای خُو خوردیم.'"

چوپو و گوسپندو

⑦ خُداوند لَشکرها مَوگیه:

"ای شمشیر، دَ ضِدِ چوپون مه باله شو،

دَ ضِدِ مردی که همدست مه آسته.

چوپو ره بَزَن که گوسپندو تیت پَرَک شنه؛

ما دِسْت خُو ره دَ خِلَافِ ريزه گو باله مُونُم. ”

Ⓐ خُداوند مُوگيه: ” دَ تمامِ سرزمی

دُو حِصّه نابُود شُدّه از بَيْنِ موره

و حِصّه سِيومِ دَزشی زنده باقی مُومنه.

Ⓓ و ما امی حِصّه سِيومِ ره از منّه آتِش تير كده

اونا ره پاك مُونُم، رقمی كه يگو كس نُقره ره پاك مُونه

و اونا ره آزمایش مُونُم، رقمی كه طِلا آزمایش مُوشه.

اونا نامِ ازمه ره ميگيره

و ما جوابِ دُعای ازوا ره ميديم.

ما مُوگيم، ’اونا قوم مه آسته،‘

و اونا مُوگيه، ’خُداوند، خُداي مو آسته.‘ ”

پادشاهی خُداوند د اورشَلیم

۱۴ ① اینه، روزی مییه که خُداوند تعیین کده و مال-و-دولتِ غارت شُدِه شُمو د پیشِ رُوی شُمو تقسیمِ موشه.

② چُون خُداوند مَوگیه: ”ما تمامِ مِلَّتِها ره د خِلافِ اورشَلیم بَلدِه جنگِ جَمِ مُونم؛ شارِ گِرِفْتِه موشه، خانه‌ها غارتِ موشه و خاتونو بے عِزَتِ موشه؛ نیمِ شارِ د اَسیری بُرده موشه، لیکن باقیِ مَرْدُم از شارِ هِی نَموشه.“

③ اوخته خُداوند بُرو مییه و قد امزُو مِلَّتِها جنگِ مونه رقمی که د روزِ جنگِ مَوکَنه. ④ د امزُو روزِ پایای ازو د بَلِه کوهِ زَبْتُونِ که رُوی د رُوی اورشَلیم د طرفِ شَرَقِ اَسْتِه ایسته موشه و کوهِ زَبْتُون از شَرَق تا غَرَب دُو شَقِ موشه و یگِ دَرّه غَدِر کُتِه د وِجُودِ مییه؛ نیمِ کوهِ طرفِ شمالِ موره و نیمِ دِیگِه شی طرفِ جَنُوب. ⑤ و شُمو سُونِ دَرّه که د مینکلِ کوه‌ها د وِجُودِ اَمَدِه دُوتا مُونید، چُون دَرّه بَینِ کوه‌ها تا اَصَلِ مِیرَسِه و شُمو رقمی دُوتا مُونید که د روزای پادشاهی عَزِیا پادشاهِ یَهُودا از زَلِزَلِه دُوتا کَدید. اوخته خُداوند، خُدایِ مه مییه و تمامِ مَقَدَّسینِ امِ قد شی قتی.

⑥ دَ امزُو روز نُور از آفتو گِرِفْتِه مُوشه و ماهتَو و ستاره‌ها روشنی

نَمیدیه؛ ⑦ باوَجُودِ ازی دَ اُونجی دَوامدار روز آسته -- او ره خُداوند مِیدَنه-- و روز و شاو و جُود نَدَره، چُون دَ اُونجی دَ غَیتِ شام ام روشنی آسته.

⑧ دَ امزُو روز آوهای زنده از اورشَلیم جاری مُوشه، نیم شی طرفِ دریای مُرده و نیم شی طرفِ دریای مدیترانه مورِه؛ او تایستو و زمستو جاری آسته.

⑨ خُداوند دَ بِلِه تمام زمی پادشاه مُوشه؛ دَ امزُو روز یگ خُداوند و یگ نام پَرستیش مُوشه.

⑩ تمام سرزمی از جِبَع تا رِمُون که طرفِ جنوبِ اورشَلیم آسته دَ آواری تَبَدیل مُوشه، لیکن اورشَلیم دَ بلندی دَ جای خُو باقی مُومنه از درگه بنیامین تا منطقه درگه اوّل تا درگه نَوش و از بُرج حَننَیل تا چَرخُشت‌های انگورِ پادشاه.

⑪ و اورشَلیم جای بُود-و-باش مُوشه، چُون او دِیگه هرگز محکوم دَ نابودی نَمُوشه؛ آرے، اورشَلیم اَمْنِیتِ کامل مِیدَشته بَشه.

⑫ تمام قَوم‌های که جنگ ره دَ خِلافِ اورشَلیم دَر مِیدیه، خُداوند اینی بَلا ره دَ بِلِه ازوا میره: گوشتِ ازوا دَ حالیکه اونا قد پایای خُو ایسته یه مِیتَکه،

چیمای ازوا د کاسه خو پوچک موشه و زبون ازوا د دان ازوا ریشه ریشه موشه. ⑬ د امزو روز وحشت کته از طرف خداوند د بله ازوا مییه؛ هر کدم ازوا دست یگدیگه خو ره میگیره و دست یگ د خلاف دیگه باله موشه. ⑭ یهودا ام د اورشلیم جنگ مونه و مال-و-دولت تمام ملت‌های چارطرف که طلا، نقره و کالاهای غدر پریمو آسته، د عنوان ولجه جم موشه. ⑮ و امی رقم یگ بلا د بله اسپو، قاطرا، اشترا، الاغها و تمام حیوانای که د امزو خیمه‌گاهها آسته مییه.

⑯ اوخته از تمام ملت‌های که د خلاف اورشلیم آمده پگ کسای که زنده مومنه هر سال سربله موره تا پادشاه، یعنی خداوند لشکرها ره پرستش کنه و عید خیمه‌ها ره برگزار کنه. ⑰ اگه کدم قوم زمی سربله د اورشلیم بلده پرستش پادشاه، یعنی خداوند لشکرها نروه، د بله ازوا بارش نموباره. ⑱ اگه مردم مصر سربله نروه و حاضر نشنه، د بله ازوا امو بلا نازل موشه که خداوند د بله ملت‌های که سربله نروه و عید خیمه‌ها ره برگزار نکنه، نازل مونه. ⑲ اینمی جزای مصر و جزای پگ ملت‌های آسته که سربله نروه و عید خیمه‌ها ره برگزار نکنه.

⑳ د امزو روز د زنگوله‌های اسپها «مقدس بلده خداوند» نوشته موشه

و ديگ‌های خانه خُداوند رِقْمِ کاسه‌های پيشِ رُوی قُربانگاه مُقَدَّس مُوشه. ②۱
دَ حَقِيقَتِ تمامِ ديگ‌های اورشَلِيم و يهُودا بَلَدِه خُداوندِ لَشکرها مُقَدَّس مُوشه تا
پگِ کسای که قُربانی مُونه بِييه و ازوا بَلَدِه پُخته کدونِ گوشتِ قُربانی اِستفاده
کُنه. دَ امزُو زمانِ ديگه هِيچ سَوداگری دَ خانه خُداوندِ لَشکرها و جُود نَميدشته
بَشه.